

TARSOLY PÉTER

Csatlakozás

Köszöntjük kedves... itt vagyok
sárga homályban imbolyog
a hajnali nyirkos állomás
álom-valóság-látomás

Kandeláber, fényburok
most érkezem, vagy indulok
menetrend, óra megremeg
sárga homályban vak terek

Cementlapok, váróterem
most indulok, vagy érkezem
vajon meddig kell várni még
bemondja majd, ha már elég

Acélkorlátok, vassínek
kopott, fakó, halott színek
halott a szín, a csönd süket
köszönjük megértésüket

Amerika

Kezemben fénykép, régi már:
büszke mosollyal ifjú pár,
közöttük három kisgyerek,
hátrébb mosolygó emberek

Szemem a fotográfián –
két oldalán én és arám –,
közben tűnődöm csendesen,
milyen szép az én kedvesem!

Merengve régi képeken
bájait feltérképezem,
míg kincseket harácsolok,
mint mohó konkvisztádorok

Homloka hősín bércé itt
rejtí Észak dús érceit,
hol kutatnám életén át
a boldogság szíñaranyát

Vállára omló lágy haja,
mint fenséges Niagara,
sejtelmes fátylat von köré –
zuhantam annyiszor belé

Szomszédjában a Nagy-tavak
árva szívemre rontanak –
ragyogva kettős víztükör:
zafírkék szempár tündököl

Mexikó forró földjeit,
bejárnám buja völgyeit,
hol szegletén a Yucatán
puha vállát jelenti tán

Bal karja legyen Florida,
a jobb így Kalifornia –
elringatóznék ujjain,
lennék csendes víz partjain

Kéblének hegyvonulatát
keresztül-kasul szelni át,
álmomban sasként repkedek,
szállok a Sziklások felett

Karolnám az időkön át
Panama-karcsú derekát,
mint fuldokló a kötelet,
ölelném, mint ki elveszett

Távolabb érve ívesebb
partvonalától lesz mívesebb
a vadregényes déli táj,
hívogató, idilli báj

Amazonas vad dzsungelén
boldogan tévednék el én,
bolyonganék ott végtelen,
míg véget érne életem

Bokája keskeny hajlatán
fejem végül lehajtanám,
hol álom lomhán hömpölyög,
tűzföldi gleccserek között

Amint álomból ébredek,
szívem vigasság tölti meg,
mert vágyam nem csupán remény,
nem csak álom, hogy ő enyém

Enyém a rejtelmes sziget
mely őrzi minden kincsemet,
ez az a föld, hol életem
örök gyönyörben élhetem!

Végtelen

Mikor az este rám szakad,
hátrahagyom az árnyakat,
eltemetem a fényeket,
nincs más, csak a te két kezéd.

Semmi, csak a te két karod,
a két karod közt én vagyok,
titkait fel nem érhetem:
megfér közte a végtelen.